

Belinda Bauer

De eerlijke vinder

A.W. Bruna Uitgevers

Het was laat in het seizoen om op jacht te gaan. Ook al ging Jess Took niet echt op jacht en keek ze alleen maar toe.

Als je het tenminste al zo kon noemen.

Jess was dertien en ‘op jacht gaan’ was het afgelopen jaar een eufemisme geworden voor in haar eentje in haar vaders auto zitten, verdoofd door hiphop en verblind door de waas die zich in de kou van de vroege lenteochtend razendsnel aan de binnenkant van de ramen vormde.

Hoewel het mei was, was Exmoor van de ene dag op de andere verfraaid door een dun laagje glinsterende vorst waardoor het eruitzag alsof het in kerstachtig cadeaupapier was verpakt. De opkomende zon overspoelde de heuvels met een gouden gloed en veranderde de dauw in fonkelende edelstenen. Toeristen kwamen van over de hele wereld om dit tafereel te zien. Een tafereel dat Jess Took op dit moment volkomen negeerde ten gunste van de zintuiglijke onderbelasting van ondoorzichtig glas, een vreemde beat en de lichte walm van paardenstront die ze al met haar allereerste ademhaling in haar natte longen had gezogen en die niemand in haar familie ooit uit zijn neusgaten had geprobeerd te verwijderen.

John Took was de voorzitter van de jachtvereniging van Midmoor. Medevoorzitter, hielp Jess hem maar wat graag herinneren. Sinds de scheiding bracht Jess alleen de weekends bij haar vader door en door de ontstane afstand had ze een kritisch oog ontwikkeld en de bijna griezelige behendigheid om hem te raken waar het echt pijn deed. Omdat hij een buitenechtelijke affaire had gehad en haar moeder had verlaten, weigerde Jess nog langer met hem te gaan jagen. Ze miste het wel, maar was vastbesloten hem te laten lijden.

John Took weigerde op zijn beurt om haar alleen thuis te laten op de zaterdagochtenden dat hij stond ingeroosterd voor de jacht. Hij laadde daarom eerst Blue Boy en vervolgens ook Jess met dezelfde barsheid in de trailer, ging met het paard op pad en liet haar achter op de met grind bestrooide parkeerstrook of met gras begroeide berm waar ze die dag toevallig geparkeerd stonden. Hij maakte altijd een paar dikke boterhammen voor haar klaar die zij – om hem een lesje te leren – nooit opat.

Jess draaide de sleutel om zodat ze wat warme lucht op haar voeten kon richten en tuurde naar het diffuse nieuwe zonlicht dat door de met condens beslagen ruit naar binnen scheen. Ze was zich er vaag van bewust dat haar vader ergens buiten het bereik van haar zintuigen liep te schreeuwen en mensen te commanderen op die typische manier van hem waaraan ze zo'n hekel had en dat hij veel te hard aan Blue Boys mond zou trekken om de spectaculaire wendingen en stops te maken die hem volgens hemzelf tot een betere ruiter maakten.

Ze zuchtte. Ze kwam soms in de verleiding om de strijd tussen hun beider wilskracht op te geven. Ze begon zo langzamerhand te vermoeden dat ze er zelf meer onder leed dan hij en het kostte in elk geval meer energie dan ze overhad voor iets wat niet te maken had met sms'en met haar vrienden en dromen over Ugg-laarzen.

Ze vroeg zich af of kwart voor zeven in de ochtend te vroeg was om Alison een sms te sturen en te vertellen wat een rotleven ze had.

Waarschijnlijk wel.

Het platte, witte glas van het raampje van het portier aan de passagierskant werd opeens gevuld met de donkere gedaante van een onverwachte bezoeker en het portier werd opengerukt. Jess dook van schrik in elkaar, deed haar mond open en bereidde zich voor om onbeschoft te doen tegen haar vader, omdat hij haar had laten schrikken. Ze liet hem geschokt openhangen toen een man zonder gezicht zijn armen naar binnen stak, om haar heen sloeg en haar zomaar uit de cabine trok.

Het gebeurde allemaal razendsnel.

Jess voelde dat haar voeten met een klap op het grind landden en dat de kou langs haar onderrug streek omdat haar sweatshirt omhoog was gekropen. Ze wurmde en schopte, en probeerde haar hoofd te draaien om in de sterke armen van de man te bijten, maar het enige wat dit opleverde, was een mondvul bitter vet van zijn waxjas.

Jess merkte dat ze over de grond werd gesleept, en ze probeerde houvast te vinden met haar voeten en zichzelf tegelijkertijd zo zwaar en onhandelbaar mogelijk te maken. Het koptelefoontje werd van haar oren getrokken, maar ze kon de beat – blikkerig en zwak – nog steeds ergens bij haar hals horen, naast het geknars van grind en het piepende geluid van haar eigen ademhaling. Haar vaders paardentrailer verdween uit haar blikveld en ze zag de wolken van de vroege ochtend als plukjes watten tegen de lichtblauwe

lucht staan; de trailer van mevrouw Barlow gleed in een flits voorbij en ze graaide naar de lus van balentouw die aan de zijkant zat. Ze werd losgerukt en haar vingers brandden pijnlijk. Ze gilde.

Dit was echt.

Dit gebeurde écht.

De gil herinnerde haar eraan dat ze een stem had en ze zei: ‘Help’ op een manier die zowel experimenteel als geïrriteerd klonk.

Ze schaamde zich ervoor dat ze als een slachtoffer in een film om hulp schreeuwde, terwijl ze Jess Took maar was, een heel gewoon meisje op een heel saaie plek. Toch herhaalde ze het nog een keer en ook wat harder, en de hand van de man klemde zich zo hardhandig om haar mond en neus dat de tranen in haar ogen sprongen. Ze voelde zich meteen onteerd op een manier die vele malen erger was dan uit haar vaders paardentrailer worden getrokken en over een met grind bedekt stukje van de heide worden gesleurd. De hand voelde als wol aan en rook naar aarde. Ze probeerde hem af te schudden, maar de man hield haar gezicht stevig vast, haar tanden werden in haar tere lippen gedrukt, haar luchtpijp werd afgeknelde en zijn overweldigende kracht ontnam haar het laatste beetje van de hare.

Hij zei heel zacht bij haar oor: ‘Als je schreeuwt, schiet ik je door je hoofd.’

Jess’ benen verslaptten en ze voelde dat de angst haar bovenbenen verwarmde.

Ze snikte even hard van schrik als van schaamte.

Hij draaide haar om en duwde haar nu voor zich uit in plaats van haar mee te trekken; ze voelde iets hards tegen haar billen, viel achterover en kwam ongeveer een halve meter lager terecht op iets wat als harde vloerbedekking aanvoelde.

Haar benen werden opgetild en achter haar aan naar binnen gehesen, en ze had nog net genoeg tijd om te beseffen dat ze in de kofferbak van een auto lag. Toen ging de klep dicht en werden haar schreeuw, het licht – en elke droom die ze ooit had gehad over hoe haar wereld zou worden – met één enkele, metaalachtige klap afgesneden.

De jacht leverde helemaal niets op.

De honden volgden de sporen, die door de hondenbegeleiders op quads waren uitgezet, helemaal tot het ontgoochelende einde zonder zelfs maar het lichtste geurspoor op te vangen van een en-

kele vos om de dag op te fleuren. Blue Boy struikelde nadat hij op de grens van de meentgrond van Withypool over een beekje was gesprongen en aan het eind van de dag liep hij kreupel. De jachtmeester verspilde een kwartier om een van de jachthonden uit een hek van prikkeldraad te knippen. En die idioot van een Graham Gigman op zijn veel te grote paard rende voortdurend de groep en zelfs de voorzitter voorbij op het monster met witte benen en uitpuilende ogen dat naar John Tooks niet al te bescheiden mening had moeten worden afgemaakt zodra het uit de merrie was gegleden.

Kortom, tegen de tijd dat ze weer bij de voet van Dunkery Beacon aankwamen waar ze de auto's met trailers hadden achtergelaten, was Took in een bijzonder slecht humeur.

'Het heeft tenminste niet gered,' riep Graham Gigman, die op zijn lelijke rijdier nog één laatste keer langs Took schoot. Dat wilde zeggen: de laatste keer van die dag dan.

Took schonk geen aandacht aan hem en liet zich nors van Blue Boys rug glijden. Het linkervoorbeen van de vos was bij de knie opgezwollen.

Heel fijn. Nu moest hij maandag op Scotty rijden en Scotty was niet half zo goed als Blue Boy.

Took gooide de laadklep met een harde dreun achter Blue Boy dicht, zette zijn bezwete jachthelm af en deed het portier open.

'Geen vos te bekennen,' zei hij tegen Jess.

Alleen was Jess er niet.

In plaats daarvan zat er een briefje op het stuur. Een geel vierkant briefje.

John Tooks mond verstrakte. Die verrekte Jess met haar rebelse tienerstreken. Ze was voor de scheiding juist zo'n gemakkelijk kind geweest. Waarheen was ze hem nu weer gesmeerd?

Hij stak een hand uit en trok het briefje van het stuur. Tijdens het lezen veranderde de frons van ergernis in een van verwarring. Het briefje bevatte vijf woorden die zowel eenvoudig als mysterieus waren.

jullie houden niet van haar.

Er was een plek tussen licht en donker – tussen leven en dood – waar Jonas Holly na de dood van zijn vrouw leefde.

Hij was verdeeld in een lichamelijk en een geestelijk deel; een vlijmscherpe verdeling die ervoor zorgde dat hij elke dag wakker werd, opstond, zich aankleedde, zijn armen en benen bewoog en met zijn ogen knipperde, terwijl zijn geest er maar een beetje bij hing alsof hij op het grote schakelbord van het leven in de wacht stond. Zijn mentale proces reikte niet verder dan het hier en nu en bleef beperkt tot praktische zaken. Wanneer het donker werd, deed hij het licht aan; wanneer de melk werd bezorgd, haalde hij hem binnen; wanneer hij dorst had, dronk hij water. Op de zeldzame momenten dat hij honger had, at hij wat. Het duurde bijna twee maanden voordat hij zich door de inhoud van de vrieskast, de voorraadkast en de voor de deur achtergelaten giften van mevrouw Paddon heen had gewerkt. Zijn toch al lange lijf werd nog langgerekter; er zaten niet voldoende gaatjes meer in zijn riem. Ten slotte markeerden kidneybonen met tomaten uit blik het einde van de voedselvoorraad en het begin van de hongerdood of het besluit om boodschappen te gaan doen. Jonas had er drie dagen voor nodig om voor het laatste te kiezen en het dorp in te gaan.

Hij was tot een primitief stadium gereduceerd. Op het dierlijke af. Hij zei bijna nooit iets. Om de paar dagen beantwoordde hij de vriendelijke vraag van zijn buurvrouw, mevrouw Paddon, met een gemompeld: ‘Goed hoor, dank u wel,’ waarna hij zich meteen weer naar binnen haastte. Hij werd één uur per week door de psycholoog onderzocht en slaagde erin haar vrijwel niets te vertellen. De enige reden dat hij de sessies in Bristol bezocht, was dat hij gezond moest worden verklaard om weer aan het werk te mogen en de enige reden dat hij weer aan het werk wilde, was dat hij totaal geen idee had wat hij anders met de rest van zijn leven aan moest. Het interesseerde hem evenmin.

Kate Gulliver, de psycholoog, leek wel oké, maar hij vertrouwde haar niet. Dat was niets persoonlijks, want Jonas vertrouwde niemand meer, zelfs zichzelf niet.

Vooral zichzelf niet.

Jonas staarde af en toe vorsend in de spiegel in de badkamer. Hij zag daar nooit iets anders dan zijn eigen bruine ogen die vragend terugstaarden, vol twijfels over zijn eigen herinneringen aan de gebeurtenissen. Hij herinnerde zich het mes. Hij herinnerde zich het bloed. Hij herinnerde zich dat het een tot het ander had geleid. Tenminste, dat dácht hij. Zijn geheugen was altijd al instabiel geweest en door het gebrek aan afschuw waarmee de beelden gepaard gingen, vroeg hij zich af of ze wel echt op die manier hadden plaatsgevonden of dat dit gewoon alles was wat zijn geest op dit moment aankon. Misschien zouden de gaten later wel worden opgevuld, wanneer hij beter in staat was om een andere waarheid te verwerken.

Hij hoopte van niet.

Het was al erg genoeg voor Jonas dat hij elke keer dat hij in hun kleine cottage naar boven ging over de flagstone vloer bij de voordeur kwam waar Lucy was gestorven... en waar het hemzelf bijna was gelukt haar te volgen.

Soms plaste hij in de tuin en sliep hij op de bank.

De waarheid werd overgewaardeerd.

Kate – die Jonas aanmoedigde om haar zo aan te spreken – sprak over de verschillende rouwstadia en wilde dat hij zijn eigen gevoelens onderzocht. Dat leek Jonas een heel slecht idee. Hij wist dat zijn gevoelens ergens daarbinnen zaten, op een heel hoge plank in de kledingkast van zijn geest, maar hij zag ertegen op om de kruk te halen die hem in staat zou stellen om erbij te kunnen.

Hij was bang voor wat hij daar nog meer zou vinden.

Ontkenning, woede, marchanderen, depressie en aanvaarding. Jonas kende de rouwstadia inmiddels wel. Hij kende ze zelfs in omgekeerde volgorde. Hij kon ze als borden in de lucht houden. Dat wilde echter niet zeggen dat hij ook wist hoe ze aanvoelden.

Hij had in plaats daarvan tijdens de sporadische momenten die ze de afgelopen acht maanden met elkaar hadden doorgebracht zijn uiterste best gedaan om met wat volgens hem de juiste regelmatigte tussenpozen waren de gewenste emoties te tonen.

‘Voel je je weleens schuldig?’ vroeg Kate bijvoorbeeld.

‘Ja, natuurlijk,’ antwoordde hij dan. ‘Ik had er sneller moeten zijn. Op tijd. Om het tegen te houden.’

Dan knikte zij ernstig en tuurde hij naar zijn handen.

Hij had drie hele sessies in totaal stilzwijgen doorgebracht en suf naar de goedkope vloerbedekking in haar als toneeldecor ogende

kantoor zitten staren, terwijl zij met lange tussenpozen voorzichtig vragen stelde. Het was erg rustgevend geweest en zou, zo hield hij zichzelf voor, heel goed als depressie kunnen worden opgevat.

Binnenkort moest hij ergens de energie vandaan zien te halen om een poging tot woede te doen. Hij stelde het steeds uit.

Hij hoopte eigenlijk dat het voorwenden van emoties op magische wijze de werkelijke emoties zou oproepen, maar het enige wat hij sinds de dood van zijn vrouw had gevoeld, was een vreemde gevoelloosheid die als een barrière van rookglas tussen hem en de werkelijkheid in stond.

Alleen in zijn dromen voelde Jonas iets. In zijn dromen vond hij Lucy vaak terug. Meestal gebeurde dat op een onverwachte plek. Dan zat hij bijvoorbeeld in de bus naar Tiverton en zag hij haar helemaal voorin zitten met de tassen met haar aankopen bij haar voeten; of hij jatte een of ander prul op een buitenlandse markt en wanneer hij zich dan omdraaide, bleek zij achter hem te staan. Eenmaal zag hij haar tussen de houten planken van de pier in Weston-super-Mare door en hielden ze elkaar flakkerend bij – hij boven op de pier en zij op het natte zand onder hem – totdat ze het strand bereikten en elkaar in de armen sloten.

Ze sloten elkaar altijd in de armen.

Ze huilden altijd van vreugde.

Ik heb je gevonden. Ik heb je gevonden. Hij herhaalde het zonder zijn lippen te bewegen, een lied dat door zijn hart werd gezongen en dat zijn vlees deed beven van geluk.

Het eindigde altijd op dezelfde manier. Lucy die bij zijn oor snikte: 'Je had me niet moeten zoeken, Jonas.'

Op dat moment drong pas tot hem door dat haar lichaam, dat warm behoorde te zijn, ijskoud was en voelde hij – vervuld met afschuw – dat ze in zijn armen in een lap dood vlees veranderde.

Hij werd nog steeds om zich heen graaiend wakker, zijn kussen doorweekt met zweet en tranen, terwijl hij tegen het donker of de zonsopgang schreeuwde: 'Ik hou van je.'

Dat vertelde Jonas Kate Gulliver echter allemaal niet.

Hij vertelde haar ook niet dat hij geen greep leek te hebben op de tijd. Dat hij soms op de bank in slaap viel en met een mes in zijn hand in de keuken wakker werd. Dat de aandrang om het glimmende lemmet in zijn mond te steken en in zijn tong, gehemelte en wangen te snijden en hakken tot het bloed als door een tuinslang uit hem naar buiten spoot bijna overweldigend was. Of dat hij

meer dan eens had gezien hoe zijn eigen handen een van zijn uniformbroeken in een strop draaiden. Het was een oud exemplaar geweest waaraan een knoop ontbrak, onbruikbaar voor iemand die niet handig was of geen handige vrouw had.

Hij raakte hele dagen kwijt. Ze verdwenen als vanzelfsprekend uit zijn hoofd, alsof hij door buitenaardse wezens was ontvoerd. Bij zijn terugkeer bleek er niets te zijn veranderd, alleen de klokken.

En soms de kalender.

Dit waren allemaal dingen die volgens zijn nieuwe, dierlijke ik beter onuitgesproken konden blijven. Die beter niet nader konden worden onderzocht.

Dus Jonas Holly zei niets, voelde niets en zweefde tussen licht en donker – tussen leven en dood – tot het moment aanbrak dat hij toestemming kreeg om weer als dorpsagent op Exmoor aan de slag te gaan.

Steven Lamb wist niet zo goed wat hij voor zijn driehonderd pond had verwacht, maar beslist niet dit.

Ronnie had hem verteld dat de motor niet gebruiksklaar was. ‘Maar we krijgen hem heus wel aan de praat, een makkie,’ had Ronnie hem tijdens de rit naar Minehead overtuigend verzekerd. En Steven had zich ook laten overtuigen. Ronnie Trewell kreeg altijd alles aan de praat, dat konden ontelbare bestuurders uit Somerset van wie de auto ondanks sloten, alarmsysteem en stuurslot was gestolen, bevestigen.

Wat Ronnie hem echter niet had verteld, was dat de 125 cc Suzuki in zo te zien wel duizend stukken uit elkaar lag. De twee wielen en het frame waren nog te herkennen, maar de rest – motoronderdelen, kabels, lampen, tank, hendels, schroeven en moeren – lag onoverzichtelijk door elkaar in twee enorme plastic kratten.

‘Alles zit erin, man,’ zei de vettig uitziende man met onbetrouwbare ogen die Ronnie had voorgesteld als Gary. ‘Een wereldgozer,’ had Ronnie eraan toegevoegd, alsof dat de geruststelling was die Steven nodig had om iemand die hij nog nooit eerder had ontmoet al het geld dat hij bezat te overhandigen in ruil voor een verzameling losse elektrische onderdelen.

‘Dat is de uitlaat,’ zei zijn beste vriend Lewis, die in een krat stond te turen, alsof dat aantoonde dat de rest van de motor dan ook wel aanwezig moest zijn.

Steven dacht terug aan al die ochtenden dat hij in het donker was opgestaan om met een tas vol kranten op zijn heup door regen en sneeuw te banjeren om het geld te verdienen dat nu in de zak van zijn spijkerbroek zat. Vanaf zijn dertiende. Vier jaar lang gevoelloze vingers, blauwe tenen en een stekende pijn in zijn oren die onder de beschutting van zijn donkere haar uitstaken. Hij had in de tussentijd ook andere dingen gekocht: een skateboard met lagers van Bones Swiss, een ketting voor zijn moeders verjaardag, een nieuw boodschappenwagentje voor zijn oma, en hij had zelfs af en toe een pond of twee aan Davey gegeven wanneer zijn broertje moest worden omgekocht. De afgelopen twee jaar was een motorfiets echter het doel geweest en Steven had zich volledig toegelegd op de aanschaf daarvan. Het vooruitzicht dat hij Shipcott achter zich kon

laten, zonder afhankelijk te zijn van een lift van Ronnie of de tweeling van Tithecott of slingerende plattelandsbussen vol blauwharige dames en mannen die naar koeien roken, was de enige motivering die hij nodig had om door te gaan met lopen, werken en wachten.

‘Deal?’ zei Gary met uitgestoken hand.

Steven keek naar Lewis, die zijn blik vermeed – de laffe rotzak – en vervolgens naar Ronnie, die hem bemoedigend toeknikte.

‘Oké dan maar,’ zei Steven vreugdeloos en hij wilde de uitgestoken hand van de man al schudden, maar beseftte toen beschaamd dat deze met de palm naar boven was gedraaid om het geld in ontvangst te nemen en niet om de deal als heren te bezegelen. Gary lachte om zijn onhandige gestuntel en Steven voelde zich net een schooljongen tussen volwassen mannen.

Hij haalde met een onpasselijk gevoel de envelop met bankbiljetten tevoorschijn en gaf deze – zoals Sjaak zijn moeders koe weggaf voor een handvol wonderbonen – aan Gary.

Hij had dolgraag om een bonnetje willen vragen, zoals zijn moeder hem had ingeprent, maar Gary had het geld allang in zijn achterzak gepropt en tilde nu een van de kratten op.

‘Ik zal je wel even helpen,’ zei hij, alsof hij het bewijsmateriaal zo snel mogelijk weg wilde hebben voordat iemand zijn bedrog doorkreeg.

Lewis pakte het frame, dat het lichtste was wat erbij lag, Ronnie tilde ondanks zijn manke been het andere krat op en Steven nam in elke hand een wiel.

Ze laadden de spullen die, zo hoopte Steven vurig, een complete motorfiets moesten voorstellen in de paardentrailer die Ronnie ergens had geleend en stapten in de Fiesta. Lewis voorin en Steven in elkaar gedoken achterin naast een oude hazewindhond die kenmerkend gewend was om zich over de hele achterbank uit te strekken en die slechts schoorvoetend opzij ging om zich daarna meteen weer over zijn benen te draperen.

Ze reden veel te hard naar Ronnies huis in Shipcott en de kno-kige ellebogen van de hond staken bij elke gevaarlijke bocht in Stevens bovenbenen.

Inspecteur Reynolds maakte zich zorgen over zijn haar. Hij maakte zich natuurlijk ook zorgen over het meisje, maar zijn haar was een constante aanwezige en het meisje was gewoon een zaak voor de politie, net als de vele zaken die eraan vooraf waren gegaan en de vele zaken die er nog op zouden volgen. Ze was waarschijnlijk gewoon weggelopen. Dat was in de meeste gevallen zo. En zo niet – als ze inderdaad was ontvoerd – dan zou ze te zijner tijd worden gevonden, of niet; dan zou ze het overleven of sterven, of ze zou de rest van haar leven moeten doorbrengen op een manier die haar zou doen wensen dat ze dood was.

Het klonk harteloos, maar zo ging dat nu eenmaal altijd met vermiste kinderen. Uiteraard zou Reynolds alles doen wat in zijn vermogen lag om haar terug te vinden, maar op dit moment was het lot van het meisje nog een open vraag. Zijn haar daarentegen was iets wat bleef.

Dat hoopte hij tenminste.

Hij bestudeerde het aandachtig in de spiegel, schoof het eerst opzij naar de ene kant en toen naar de andere. Het was een kille ochtend, en hij had op het laatste moment de moed verloren en had onderweg naar zijn werk een wollen pet gedragen. Hij kon zich echter niet eeuwig blijven verstoppen. Op een of andere manier vielen de haarimplantaten hier in het kille neonlicht van het herentoilet op het politiebureau van Taunton veel meer op dan in zijn badkamer thuis.

Hij schoof zijn pony weer naar de andere kant. Het maakte geen enkel verschil. Hij zuchtte. Misschien had hij hem niet zo kort moeten laten knippen, maar het schrikbeeld van Elton Johns ragebol had hem een onkarakteristieke macho impuls gegeven.

Verdomme.

Hij had bijna vierduizend pond van zijn zuurverdiende spaargeld voor die verrekte krenge neergeteld. Hij kon zich nu moeilijk de hele dag op de plee blijven schuilhouden.

Inspecteur Reynolds ademde heel diep in en verliet met bonkende stappen het toilet om de leiding op zich te nemen van de zoektocht naar Jess Took.

Jullie houden niet van haar.

Reynolds had het briefje in een beschermend bewijsmateriaalzakje bij zich. Hij had opdracht gegeven om de aanwezigheid ervan bij de mogelijke plaats delict niet openbaar te maken. Als Jess Took was ontvoerd, was het een detail dat van pas kon komen om de ontvoerder op een leugen te betrappen. Tegelijkertijd zou het ook alle gestoorde mafkezen buitenspel zetten die de misdaad wilden opeisen.

Hij had het tijdens de rit van Taunton naar Exmoor tientallen keren bekeken. Jess Took werd pas zesendertig uur vermist en de grafoloog had geweigerd zich zonder nader onderzoek ergens op vast te leggen, maar had hem wel verteld dat het, gezien de zorgvuldigheid waarmee het was geschreven, zeer onwaarschijnlijk was dat het briefje afkomstig was van iemand die elke dag schreef. Daar schoten ze echt iets mee op. Alsof dat hun zoektocht ook maar iets beperkte. Wie schreef er nou verdomme nog elke dag – wie schreef er sowieso nog – met pen en papier? Reynolds kon zich niet eens herinneren wanneer hijzelf voor het laatst doelbewust een pen had gepakt voor iets anders dan het maken van een paar aantekeningen of peinzend het uiteinde aan en uit te klikken. Tegenwoordig ging alles via een toetsenbord. Woorden werden gevormd en verdwenen in een kastje dat je uitzette en vervolgens weer aan, en dan hoopte je in vredesnaam maar dat ze er nog steeds in zaten. Reynolds was een groot voorstander van een zo papierloos mogelijk kantoor, maar om een of andere reden leek het wel alsof er in het kantoor van de afdeling Ernstige Delicten van Taunton alleen maar steeds méér papier werd gebruikt. Het was een in eindeloze stapels A4-papier gehuld mysterie, vond hij.

Hij glimlachte bij zichzelf en had deze slimme gedachte graag hardop uitgesproken voor een publiek dat haar op waarde wist te schatten. Brigadier Elizabeth Rice was verre van dom, maar bezat niet zijn eruditie.

Rice was wél een consciëntieuze chauffeur en Reynolds gaf haar altijd de sleutels. Dan kon hij zelf nadenken in plaats van te worden achtervolgd door de mantra ‘spiegel, knipperlicht, manoeuvre’ die zijn vader zo stevig in zijn hoofd had gedrild dat hij er nooit meer uit ging.

Zodra ze de snelweg verlieten, begonnen de wegen te kronkelen. Er was geen langzame overgang: het ene moment bevonden ze zich nog in de eenentwintigste eeuw en het volgende in wat aanvoelde

als de jaren vijftig van de vorige eeuw. Smalle slingerweggetjes lagen samengeperst tussen meidoorns en hagen, als een sliert zwarte tandpasta die zich over Exmoor uitstreckte. Reynolds wist dat de gsm in zijn zak nu al naarstig op zoek was naar bereik.

‘Het voelt raar om hier weer terug te zijn.’

Rice had zijn gevoelens niet preciezer onder woorden kunnen brengen. Reynolds was hier niet meer terug geweest sinds een moordenaar een verwoestend spoor over het heidegebied had getrokken. Niet één keer sinds hij Jonas Holly iets meer dan een jaar geleden van het ziekenhuis naar huis had gereden en hem had bezworen dat ze de man die zijn vrouw had vermoord te pakken zouden krijgen.

Dat was niet gebeurd.

Hij had Jonas wel drie keer gebeld, elke keer met het groeiende vermoeden dat de man zijn telefoontjes screende, iets waar hij stiekem erg opgelucht over was: hij had geen van de drie keren goed nieuws te melden. De paar onbeduidende forensische aanwijzingen die ze hadden gehad, waren al snel op niets uitgelopen en hoewel de zaak officieel nog steeds liep, wist Reynolds dat er enorm veel geluk voor nodig was of anders een nieuwe moord voordat het team van Moordzaken het onderzoek weer de hoogste prioriteit kon geven.

Hij herinnerde zich dat afgelopen januari – een jaar na haar dood – de stem van zijn vrouw nog steeds op Jonas Holly’s antwoordapparaat had geklonken. ‘Hallo, dit is het nummer van Jonas en Lucy. Spreek alsjeblieft een boodschap in, dan bellen we je terug; Jonas is ook op zijn gsm te bereiken...’

De stem van een geest.

Reynolds kreeg er koude rillingen van.

‘Je hebt gelijk,’ zei hij instemmend tegen Rice. ‘Heel raar.’

Het voelde ook raar aan om in een groezelige witte bestelbus te zitten in plaats van in een onopvallende politieauto. Het busje was een bedrijfsbus van bouwbedrijf R.J. Holding & Sons uit Taunton. Roger Holding was een neef van de dagcoördinator en had aangeboden dat ze wel een van zijn bestelbusjes konden lenen, zodat ze de familie Took konden benaderen zonder hun identiteit te verraden. Ontvoeringen omwille van losgeld kwamen tegenwoordig nog maar zelden voor, behalve onder enkele Oost-Europese bevolkingsgroepen, maar ze konden maar beter de standaard procedure volgen tot ze zekerheid hadden. Reynolds vond echter dat Eliza-

beth Rice er veel te aantrekkelijk uitzag om achter het stuur van een bestelbusje van een bouwbedrijf te zitten, zelfs in spijkerbroek en sweatshirt met haar steile blonde haar in een praktische paardenstaart gebonden. Hij had beter Tim Jones van Narcotica kunnen meenemen, die er als een grondwerker uitzag en ook zo rook.

Het busje was bezaaid met fastfoodverpakkingen en onder zijn voeten lag een zowel letterlijk als figuurlijk vies blaadje. Reynolds had het al zien liggen toen hij voor in het busje klom en had de hele rit lang zijn best gedaan om het grootste deel ervan met zijn voeten te bedekken, zodat Rice zich niet beledigd zou voelen of – erger nog – er een grapje over zou maken.

Hij stopte het briefje weer in de map op zijn schoot met JESSICA TOOK erop en staarde naar de foto van het meisje.

In het geval van verdwenen tieners stond het woord ‘weggelopen’ altijd hoger op de lijst met mogelijkheden dan het woord ‘ontvoerd’. Zelfs een openlijke liberaal als Reynolds beseftte dat ze hun hele leven bezig zouden zijn om chagrijnige jongeren onder het bed van hun beste vriend vandaan te sleuren of hen met een groot net op een busstation in Londen te vangen, als ze iedere vermiste tiener behandelden als een ontvoering. In werkelijkheid kwamen de meeste jongeren gewoon terug naar huis en werd er officieus een periode van 24 uur aangehouden, omdat men aannam dat dit precies was wat er zou gebeuren, tenzij er natuurlijk duidelijke sporen van een ontvoering waren.

Dat was in deze zaak niet het geval. Nog niet. Reynolds las in het dossier dat de plaatselijke wijkagent erbij was gehaald en dat hij de bal voorzichtig aan het rollen had gebracht: vrienden en familie waren gebeld, het bos en de bijgebouwen vlak bij Jess’ huis waren doorzocht. Als ze acht was geweest, waren ze meteen met man en macht eropuit getrokken. Maar dertien? Er heerste ten opzichte van tieners een andere houding. Daarom was de zondag een dag van rustig afwachten geweest. Een kwestie van afwachten tot Jess het koud kreeg, zich ging vervelen, trek kreeg of zich vergevingsgezind voelde en ze haar de oprit van het huis van haar vader of moeder op zagen wandelen. Toen ze zondag rond lunchtijd bij geen van beiden was opgedoken, werd Taunton ingeseind, kreeg Reynolds de zaak toegewezen en kreeg het onderzoek officieel een hogere prioriteit. Nu – op maandagochtend – ging het pas echt goed beginnen: de formele gesprekken met vrienden en familie, het organiseren van zoektochten en van de tientallen vrijwilligers

die zich ongetwijfeld zouden melden. Het discrete, maar nauwkeurige natrekken van ieder van die vrijwilligers voor het geval een van hen de ontvoerder was die probeerde zich bij het onderzoek naar binnen te wurmen. Mannen én vrouwen, dacht Reynolds bij zichzelf. Bij dergelijke kwesties kon je maar beter niets bij voorbaat uitsluiten. Hoewel vrouwen die kinderen stalen over het algemeen uit een soort wanhopig instinct baby's meenamen. Daar stond echter tegenover dat mannen die kinderen stalen...

Reynolds nam niet de moeite om deze gedachte af te maken. Fantaseren over wat er misschien wel met Jess Took gebeurde, werkte alleen maar averechts en kon je tot waanzin drijven. Hij moest een zekere afstand bewaren tot de kern van een dergelijk onderzoek om een enigszins neutraal perspectief te behouden.

Rice had helemaal niets over zijn haar gezegd.

Reynolds wist niet of dat iets positiefs was of juist niet.

Toen ze om een bocht in John Tooks oprit kwamen, floot Rice zacht. 'Fraai,' zei ze en dat was ook zo.

Aan het eind van de brede, met grind bedekte oprit stond een witgeverfde langgevelboerderij die voor het grootste gedeelte schuilging achter enorme trossen blauwereggen. Er stond een blok met zes stallen naast. Het grote gazon was meedogenloos kort gemaaid en recht afgestoken. Er stonden drie auto's op de oprit die stuk voor stuk meer hadden gekost dan het jaarsalaris van een inspecteur.

Reynolds verhoogde 'losgeld' onmiddellijk naar nummer 2 op de lijst met mogelijke motieven voor de ontvoering van Jess Took.

Het huis was ingericht met een overdaad aan geld en een gebrek aan smaak. Diverse stevige, met Schotse ruit gestoffeerde banken, een tiental kitscherige jachttaferelen, en een salontafel van koper en glas die zo ongeveer bezweek onder het gewicht van een bronzen paard dat bijna groot genoeg was om te berijden.

John Took was een stevige man met het soort rode huid dat door drank of het weer wordt veroorzaakt. Reynolds vroeg zich af welke van de twee het bij hem was. Misschien wel allebei. Er waren ook twee vrouwen in het huis aanwezig: Jess' moeder Barbara en Tooks vriendin Rachel Pollack, die met haar grote blauwe ogen en lange blonde haar gewoon een jongere, slankere kopie van Barbara was.

Slanker en dommer, begreep Reynolds na slechts een paar minuten met hen te hebben gesproken. Volmaakt voor een man in de

greep van een midlifecrisis. Reynolds was nooit getrouwd, maar wist vrij zeker dat hij het beter zou hebben gedaan dan de meeste andere mannen. Hij had eens een bumpersticker gezien waarop stond: EEN VROUW IS VOOR HET LEVEN, NIET ALLEEN VOOR DE HUIJELIJKSREIS. Dat was maar al te waar.

De dynamiek tussen het drietal was interessant. Hoewel Rachel tijdens het gesprek John Tooks hand voortdurend vasthield in een openlijk vertoon van medeleven dat aan bezitterigheid grensde, was duidelijk te zien dat de échte band – de band van het ouderschap – die tussen Took en zijn ex was. Ze gingen beiden gebukt onder dezelfde beverige spanning, dezelfde fragiele hoop, dezelfde onachtzaamheid voor alles wat niet met Jess te maken had. Reynolds zag dat Rachels mond meer dan eens mokkend verstrakte bij het gadeslaan van deze interactie.

Er had niemand contact met hen opgenomen om te claimen dat hij Jess had ontvoerd.

‘Als dat wel zo was geweest, hadden we ons heel wat beter gevoeld,’ zei Barbara Took en Reynolds dacht er precies hetzelfde over. Weten was altijd beter dan niet weten. Bovendien zouden ze dan een eerste aanknopingspunt hebben gehad.

‘Heeft Jess een vriendje?’ vroeg hij en beide ouders schudden heftig hun hoofd.

‘Ze is pas dertien,’ zei Took.

‘Dat zou ik beslist hebben geweten,’ zei Barbara.

Reynolds zette een vraagteken naast het woord ‘vriendje’ in zijn opschrijfboekje.

Hij vroeg of hij Jess’ kamer mocht zien. Het was de beste in het huis en hij lag vol met de typische rommel die alleen tieners konden veroorzaken. Reynolds kreeg er de kriebels van en was blij dat hij geen kinderen had.

‘Broer Konijn!’ zei Barbara Took in tranen en ze raapte een slap, versleten speelgoedbeest op van de vloer. ‘Ze zou nóóit weggaan zonder Broer Konijn.’

Dat was natuurlijk complete onzin. Zelfs Reynolds wist dat. Tieners waren zo egoïstisch als wat en het was zeer onwaarschijnlijk dat ze zich om een stuk speelgoed uit hun jeugd zouden bekommeren als er in de coulissen een vriendje stond te wachten.

De ex-man van Barbara draaide zich om en omhelsde haar troostend, en Rachel stak een hand met knalrood gelakte klauwen uit en aaide onbeholpen over de schouder van de andere vrouw.

‘Waar is haar gsm?’ vroeg Reynolds.

‘Die heb ik naast de trailer gevonden,’ zei Took. ‘Ze heeft hem waarschijnlijk laten vallen. Uw collega’s hebben hem nu.’

‘En haar make-uptasje?’ vroeg Reynolds.

‘Ze gebruikt geen make-up,’ zei Barbara. Toen keek ze haar man vragend aan. ‘In elk geval niet wanneer ze bij mij is.’

‘Bij mij ook niet,’ reageerde Took meteen en hij liet haar abrupt los.

Op het nachtkastje stond een kleine spiegel op een standaard en de lade eronder bevatte alleen maar troep: goedkope sieraden, sleutelringen met een stripfiguurtje eraan, munten, crèmes, een kapotte gsm en minstens vijftien verschillende haarklemmen.

Rice zag aan het voeteneind van het bed een rugzak staan. ‘Is dat haar schooltas?’

‘Ja. John brengt haar ’s maandags altijd weg en ik haal haar weer op.’

Rice doorzocht de rugzak en diepte al snel een klein, roze make-uptasje op met daarin lipgloss met aardbeiensmaak, mascara en twee biljetten van vijf pond. Barbara Took wierp een nijdige blik op haar ex-man, maar uit de blik die Reynolds en Rice elkaar toewierpen sprak iets heel anders. Als Jess Took gewoon was weggelopen, zouden make-up en geld onontbeerlijke voorwerpen zijn geweest, wat Broer Konijn daar verder ook over te zeggen had.

Ze liepen achter elkaar aan terug naar beneden en Reynolds nam de procedure met hen door. Hoe alles van nu af aan zou verlopen: de opzet van de zoektocht; het vergelijkbare bezoek dat ook aan het huis van Barbara Took zou worden gebracht; de familierechercheur die hun zou worden toegewezen; en ten slotte wat er moest worden gedaan in het geval van een briefje of telefoontje met een losgeldeis.

‘Ik heb helemaal geen geld,’ zei Took. ‘Het is allemaal aan de paarden opgegaan.’

Dat was natuurlijk een belachelijke opmerking, maar iedereen in de kamer was – vanwege de omstandigheden – wel zo beleefd om er niet op in te gaan.

Reynolds vroeg Took en zijn ex-vrouw of ze vijanden hadden. Het was een standaardvraag die zelden een bevestigend antwoord opleverde.

Barbara schudde haar hoofd, maar John Took zei nonchalant: ‘Ja, natuurlijk, wie heeft die nu niet?’

Reynolds was even van zijn stuk gebracht. Hetzelfde gold zo te zien voor Barbara.

‘Toch zeker niemand die Jess zou ontvoeren!’

Took haalde zijn schouders op. ‘Wie kan dat tegenwoordig nou nog zeggen? Mensen kunnen zulke godvergeten klootzakken zijn.’

En daarmee was het raadsel van de vijanden meteen beantwoord, dacht Reynolds.

John Tooks paardentrailer stond moederziel alleen aan de voet van Dunkery Beacon. De ingang van het geïmproviseerde parkeerterrein was met een strook politietape afgezet. In de berm stonden een paar auto’s en een lege Land Rover van de politie geparkeerd. Van de bijbehorende agent was taal noch teken te bekennen.

Nadat ze een minuut lang doelloos op hun hakken hadden staan rondraaien, wees Rice naar een fluorescerende flard achter een doornstruik vlak bij hen en terwijl ze toekeken, ritste een stevig gebouwde politieagent zijn gulp dicht en verscheen hij in hun blikveld om naar zijn auto terug te lopen. Toen hij in de gaten kreeg dat hij niet langer de enige vertegenwoordiger van het korps Avon & Somerset op de Beacon was, versnelde hij zijn pas.

Reynolds stelde Rice en zichzelf voor, maar weigerde nadrukkelijk hem een hand te geven.

‘Als je dan toch per se in het openbaar je behoefte wilt doen, trek dan in elk geval je reflecterende werkkleding uit, oké? Ze kunnen helemaal tot in Wales zien dat je staat te pissen.’

‘Het spijt me, inspecteur.’

‘Wanneer is de plaats delict afgezet?’

‘Gisteravond.’

Verdomme. Bijna achtenveertig uur na Jess’ verdwijning. De forensische sporen zouden een lachertje zijn.

‘Hebben jullie het mobieltje van het meisje?’

‘Dat kan ik u niet zeggen, inspecteur. U kunt het beste gaan praten met de wijkagent die het incident heeft gemeld.’

‘Jonas Holly?’

De man keek hem eerst verbaasd en toen behoedzaam aan. ‘Nee, inspecteur. Die is met ziekteverlof.’

Nog stééds? Reynolds zei niets. Hij wilde liever niet uitleggen dat hij degene was die er niet in was geslaagd de moordenaar van Jonas’ vrouw op te pakken. Onvermijdelijk feit: als hij zijn werk goed had gedaan, zou Jonas inmiddels misschien ook wel weer aan

het werk zijn geweest. Toch was het een opluchting voor Reynolds dat dit niet het geval was. Hij wilde niet worden herinnerd aan mislukkingen in het verleden. Of – God verhoede – aan die omhelzing. De laatste keer dat hij Jonas had gezien, had Reynolds hem omarmd in een omhelzing die volledig van zijn kant was gekomen zonder enige inbreng van Jonas. Hij had hem omhelsd en beloofd dat hij de moordenaar van zijn vrouw zou vinden. Reynolds wist zelf niet welk loos gebaar hij nog het meest gênant vond.

Reynolds vertelde de surveillanceagent dat er binnen een uur forensische teams zouden arriveren. Tot die tijd mocht niemand achter het politielint komen. Vanzelfsprekend.

‘Van wie zijn die auto’s?’

‘Wandelaars. Ik krijg al de hele ochtend commentaar omdat het parkeerterrein is afgesloten.’

Reynolds glimlachte bijna om de omschrijving van de vlakke zandvlakte als parkeerterrein.

Hij zou dolgraag een kijkje in de auto met paardentrailer hebben genomen, maar bruikbare aanwijzingen waren in deze zaak waarschijnlijk toch al zeldzaam zonder dat Rice en hij ook nog eens hun voetafdrukken in het zand plantten.

Ze zouden wachten.

Reynolds liet zich er altijd op voorstaan dat hij geduldig was.